

sin orientalske Maade, med Haanden paa Brystet, takkede han Jytte for den store Ære og bød hende velkommen.

Allerede paa Vejen derhen var Jytte begyndt at fortryde sin Dristighed. Hun maatte kæmpe med sin Nervøsitet, og naar hun tænkte paa Moderens Uro, følte hun Samvittighedsnag. Hun havde ogsaa bestemt fordret af Fætteren, at Besøget skulde være ganske kort.

Jægermesteren førte hende straks hen til to store Kulstifts-Skitser, der var anbragt paa Staffelier midt i Ate-lieret. Foran stod et Par forgyldte Stole. Den ene Skitse apoteoserede ham paa Folketingets Talerstol i tilknapet sort Frakke og med nogle Papirer i Haanden. Paa den anden var han fremstillet i sin Laboratedragt, den hvide Kittel og den sorte Fløjlsbaret. Han holdt her en Kartoffelblomst i Haanden, og paa et Bord var der antydet et Mikroskop og andre Instrumenter. Blikket, der paa begge Billeder lignede af Aand og Myndighed, var rettet ud imod Beskueren.

„Sæt dig nu ned, Jytte — og betragt!“ sagde han. „Og nu siger vi ikke et Ord ... Tavshed, saa længe Retten sidder.“

Jytte havde Møje med at holde gode Miner. Hun var opbragt paa Karsten From og spurgte sig selv, om han ansaae hende for dum, siden han havde opfordret hende til at agere med i dette kunstneriske Bondefangeri.

Hendes Blik søgte ham et kort Nu. Han sad paa Armen af en Stol og havde slaaet Øjnene ned paa en Maade, som om han havde gættet hendes Tanker. Hun